

си помисли, че се намира въ дъното на нѣкой дълбокъ кладенецъ, или до вратата на нѣкоя джамия. Като се огледваше на вси страни, той се изкачи на втория етажъ. Едно писарче го настигна и, на въпроса, му каза да се изкачи още нагорѣ и да пита нѣкой разсилень. Дѣдо Генко пое друга стълба. Изкачи се на третия етажъ. Навредѣ гробовна тишина, а вратитѣ на коридори и на стаи грозно зѣятъ и сѣкашъ питатъ стареца: „Къдѣ отивашъ?“

Дѣдо Генко постоя малко, пакъ надникна въ единъ коридоръ.

— Тукъ ли сте? — запита той нѣкакъ фамилиарно, като кога съсѣдката баба Христовица Кънчова дойдѣше на гости у дѣдови Генкови и извика отъ сайванта, като проточи тънкия си гласъ: „Тука ли сте, булка Генковицеее?!“ ...

Чу се само слабъ екъ, като подѣ сводоветѣ на праздна черкова.

Дѣдо Генко пакъ се смѣлча. Поозърна се тукъ-тамъ и подаде глава прѣзъ единъ юженъ прозорецъ. Виждаше се частъ отъ града и Витоша, а долѣ вдънземи се спотайваше тѣсния тъменъ дворъ на министерството. Слѣдъ малко старецътъ прѣскочи прага на единъ коридоръ и още 2—3 крачки, пакъ надникна въ една стая, като се огледа въ отворения ѝ прозорецъ. И тукъ нѣмаше жива душа. Маситѣ въ стаята и подѣтъ бѣха обтрупани съ книжа.

Сега изъ загубенитѣ коридори се чу тропотъ. Нѣкой вървѣше. Дѣдовото Генково сърдце се постопли. Но тропотътъ почна да ослабва и най-сетнѣ се изгуби. Явно бѣше, че лицето, вмѣсто да дойде къмъ дѣда Генка, отиваше нататъкъ.

Дѣдо Генко пакъ се провикна, но сега промѣни въпроса, и потропа 2—3 пѣти:

— Има ли тукъ нѣкой? Хей, я чуите! ... Оба-дѣте се, бе хора! ...

Пакъ — никакъвъ отговоръ.

Разсилнитѣ, изгубени въ грамадното здание, метѣха стаитѣ, отупваха и намѣстѣха книжа маси и столове — та напрегнатото дѣдово Генково ухо схващаше по нѣкой звукъ.